

ESQUERRA

REDACCIÓ
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY I - NÚMERO 26

OLOT, 15 DE DESEMBRE DEL 1934

PREU 15 cèntims.

La bona gent per R. PLA i CORAL

La bona gent, la gent de bé, aquelles persones que tantes bocades fan de l'ordre, de la propietat, de la família i de la religió; aquella gent que fa visites al Santíssim i que sempre té el nom de Déu als llavis, no s'ha pas distingit massa — i ara menys que en cap ocasió — pels seus sentiments caritatius i per dur a la pràctica allò que constitueix un dels principals preceptes de la moral cristiana: el respecte i l'amor al pròxim.

Amb motiu dels esdeveniments d'Octubre, havem tingut ocasió de constatar com la religió, en certa mena de catòlics, era més una cobertura al servei de què sab quines conveniències o interessos, que no pas un estat de consciència sincerament arrelat i sentit.

Són de tothom ben coneguts els procediments incalificables — anàvem a escriure criminals — que aconsella la premsa de dreta per tal d'acabar amb uns homes que no han comès altre crim que el d'ésser llurs enemics polítics. Delacions, pacte de la fam, calúmnies de tota mena, res els sembla prou per tal de comprometre i fer la vida impossible a homes de sentiments liberals. A Olot mateix i en l'espai de poques setmanes, n'havem tingut alguns exemples, que un dia o altre haurem de donar a llum i comentar degudament.

Na fa pas gaires dies, un periòdic que respon al nom d'un gos, i que es diu catòlic, publicava una llista de noms de pretesos complicats en els esdeveniments de Barcelona del 6 d'Octubre. Aquest desig de fer mal, de portar el mal estat a moltes famílies és patrimoni de molts individus del sector de dreta, els quals, pel que es veu, deuen creure que les regles de la moral cristiana poden estar molt bé en les Sagrades Escripures i en les encícliques dels Sants Pares, però que fan molta nosa en les coses de la vida pràctica.

Suara mateix, aquest capellà abortat que es diu Manuel Brunet, des de «La Veu de Catalunya» publicava un dels articles més desvergonyits i de més mala fe de la seva vida periodística. Sembla mentida que un home com Manuel Brunet, catòlic, apostòlic i romà, pugui escriure selvatjades que estem segurs no s'ocorrien en el pensament de cap laic.

Brunet arriba a demanar la redacció i aplicació d'una llei que privi als presos polítics d'ésser elegits mentre compleixin condemna, i tot — sinó directe indirectament — per impedir que els ex-consellers de la Generalitat i altres personalitats empresonades surtin de la presó. Manuel Brunet, que ben segur no protestaria d'una amnistia que posés al carrer tota la població penal d'Espanya, demana una llei per privar de la llibertat a uns homes dignes, que ell pretendria col·locar a una categoria inferior a la dels vulgars delinqüents.

Nosaltres havíem cregut que la pietat pel caigut — i més si no és per un acte criminal — era una de les virtuts més pures de la moral cristiana. Però ara Manuel Brunet — catòlic, apostòlic i romà — ens surt amb la incongruència de volguer aplicar tot el rigor de la llei a uns enemics polítics, negant-los-hi una possibilitat de poger e'l ludir-la un dia, més o menys pròxim. — Si els surten trenta anys, que es consumeixin a presidi trenta anys, i en paus. — Aquesta és, més o menys, la intenció cristianíssima del capellà Brunet.

Els darrers esdeveniments han estat pròdigs en moltes experiències. Una d'elles — i no la menys important — ha estat la de posar al descobert els procediments de certa gent, el joc brut, i la mala bava de certes persones, de les quals convé guardar-se. Durant el governament esquerrista de la República, durant «l'infaust bienni» que diuen ells, repetidament es queixaven de les persecucions i de les molèsties de què eren objecte — segons deien — la gent de dreta. Concretant-nos en la nostra vida ciutadana, per ésser la que més coneixem, podrien dir-nos quines persones de dreta varen ésser molestades per persones d'esquerra? Un cas només! En canvi, quants ciutadans d'esquerra han estat injustament molestats d'ençà dels esdeveniments d'Octubre per les reptilesques maniobres dels elements de la reacció? Però d'això sol, que pot ésser matèria de tot un article, ja en parlarem un altre dia.

De tota manera, però aquestes males arts de certa gent de dreta no ens havien de sorprendre, tota vegada que les posen en joc sempre que en tenen ocasió. Durant la dictadura, és en el record de tothom, passà el mateix i es repetirà sempre que en tinguin avinentesa. I jo m'atreviria a dir que la causa del joc brut de les dretes radica en això: en l'absència, en elles, d'un ideal. Com que el que elles defensen és un estat d'injustícia i de privilegi, s'han de valdre de totes les injustícies i males arts, per tal de no perdre'l. Qui té un ideal brut, no pot tenir escrúpols d'embrutir-lo més encara.

Trossets

per A. de P.

El cúmul de riqueses que guarda l'Església espanyola es incalculable. Amb elles es podria convertir el terreny d'Espanya central, sec, trist, esblanqueït i improductiu en un vertader jardí.

Les obres de Misericòrdia recomanen «donar menjar a qui té fam».

Hi ha forces milions d'obrers parats entre tot Espanya.

Hi ha algú que pugui desmentir les veritats ací exposades?

O és que una cosa es predicar i l'altre...

* * *

No fa pas massa temps, a la província de Lleida, hi va haver un doble crim de violació i assassinat. En aquest fet sembla que hi estava complicat un senyor canonge de Lleida.

Sap algú com ha acabat el procés?

No? Doncs, nosaltres tampoc.

* * *

Ja teniu ben aclarit quina és la gent de dreta? A veure si són aquests? Grans terratinents, grans industrials, grans potentats, grans minyons amb vestit llarg, grans dames de sang blava, grans caballers, grans d'Espanya, grans amics de no fer res, grans explotadors...

Veritat que els grans, en cert lloc, no deixen seure?

Doncs, cura contra els grans.

* * *

Hi ha qui parla de la llibertat de consciència — referint-se als fets de Mèxic — i protesten de la manca de llibertat.

Però, no es un pecat la paraula llibertat a la boca de certa gent?

No són ells que demanen les penes de mort?

No són ells que cremarien tots els maçons, bolxevics i altres de pensa lliure?

Obliden aquesta gent, les persecucions contra els jueus, les incautacions dels seus béns, els fets criminals de l'Inquisició, les guerres religioses, les excomunionis?

Hi ha qui no podent obrar com a despota, aixorda amb cridòria folla que se'l tracta com esclau.